

Článek 11.

Každý člen, který ratifikuje tuto smlouvu, se zavazuje, že bude prováděti její ustanovení nejpozději dnem 1. července 1922 a že učiní opatření potřebná k tomu, aby její ustanovení byla uskutečněna.

Článek 12.

Každý člen, který ratifikoval tuto smlouvu, může ji po uplynutí období desíti let ode dne, kdy nabyla platnosti, vypověděti spisem zaslaným generálnímu sekretáři Svazu národů, který jej zapíše do rejstříku. Výpověď nabude účinku teprve za rok od té doby, kdy byla zapsána u sekretariátu.

Článek 13.

Správní rada Mezinárodní kanceláře práce musí aspoň jednou za 10 let předložit generální konferenci zprávu o provádění této smlouvy a rozhodne, zda má být dána na denní pořádek konference otázka revise nebo změny této smlouvy.

Článek 14.

Texty francouzský i anglický této smlouvy jsou oba autentické.

Tato smlouva byla přijata na generální konferenci Mezinárodní organizace práce Společnosti národů, která se konala v souhlase s ujednáními, obsaženými v příloze k části mírových smluv nadepsané »Práce«, v době od 29. října do 29. listopadu 1919 ve Washingtoně. Vyhláší se s podotknutím, že byla na základě usnesení Národního shromáždění ze dne 1. března 1921 schválena ratifikační listinou ze dne 30. dubna 1921, která byla presidentem Československé republiky a ministrem zahraničních věcí podepsána a dne 24. srpna 1921 zapsána a uložena generálním tajemníkem Společnosti národů v Ženevě, čímž nabyla ratifikovaná smlouva pro Československou republiku působnosti mezinárodní.

Národní shromáždění usneslo se zároveň, že se ministru věcí zahraničních ukládá, aby v dohodě se zúčastněnými ministry učinil další opatření, jichž je třeba k provedení této smlouvy.

Smlouvu ratifikovaly tyto státy: Rumunsko, Řecko, Velká Británie.

(Vyhlášena pod č. 82 v 25. částce Sb. z. a n. dne 18. března 1922, kde vyšlo i znění francouzské a anglické.)

Zákon ze dne 17. února 1922, č. 87, o státní záruce dělnickým výrobním a pracovním družstvům.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — Vláda se zmocňuje, aby převzala státní záruku do výše 50,000.000 Kč za zápůjčky, které peněžní ústavy poskytnou výrobním a pracovním družstvům, založeným podle zákona ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. z., zák. čl. XXXVII z r. 1875 a zák. čl. XXIII z r. 1898, ve kterých většina stálých zaměstnanců jest zároveň členy družstva.

§ 2. — Ustanovení § 1 nevztahuje se na zemědělská družstva výrobní a pracovní.

§ 3. — Při výrobních a pracovních družstvech válečných poškozců jest podmínkou převzetí státní záruky, aby všichni stálí zaměstnanci, kteří jsou válečnými poškozenci ve smyslu zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., byli zároveň též členy družstva.

§ 4. — Podmínky a způsob povolování záruk stanoveny budou nařízením.

§ 5. — Podání družstev a přílohy těchto podání, týkající se státní záruky podle tohoto zákona, jsou osvobozeny od kolikův a poplatků.

§ 6. — Provedením tohoto zákona pověřuje se ministr sociální péče v dohodě s ministrem financí a s ministrem průmyslu, obchodu a živností. Počátek účinnosti tohoto zákona bude určen nařízením.

(Vyhlášen v 26. částce Sb. z. a n. dne 18. března 1922.)

Sociální pojištění.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. ledna 1922, č. 20, kterým se upravují předpisy o nemocenském pojištění na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Podle článku VIII. zákona ze dne 22. prosince 1920, č. 689 Sb. z. a n., jehož působnost byla prodloužena zákonem ze dne 22. prosince 1921, č. 489 Sb. z. a n., vydávají se tyto předpisy:

§ 1. — Působnost nařízení vlády republiky Československé ze dne 21. ledna 1921, čís. 26 Sb. z. a n., kterým se upravují předpisy o nemocenském pojištění na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, prodlužuje se na dobu od 1. ledna do 31. prosince 1922.

§ 2. — První odstavec § 50 zákonného článku XIX. z roku 1907 ve znění § 6, odst. 1., bod 6., nařízení vlády republiky Československé ze dne 21. ledna 1921, č. 26 Sb. z. a n., doplňuje se takto:

Nárok na tyto dávky vzniká 4 neděle po tom, kdy pojištěnec stal se členem nemocenské pokladny a zaniká teprve po době stanovené v § 61.

§ 3. — Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedením jeho pověřuje se ministr sociální péče.

(Vyhlášeno v 9. částce Sb. z. a n. dne 4. února 1922.)

Zákon ze dne 8. února 1922, č. 60, jímž se vláda zmocňuje, aby upravila odpočivné a zaopatřovací požitky státních zaměstnanců systému uherského a jich pozůstalých v Podkarpatské Rusi.

(Vyhlášen v 18. částce Sb. z. a n. dne 23. února 1922.)

Zákon ze dne 9. února 1922, č. 61, jímž se zachovávají práva členů bratrských pokladen vystoupilých ze zaměstnání.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — Členové bratrských pokladen, kteří po uplynutí doby čekací byli vypovězeni nebo propuštěni, nebo musili vystoupiti z jakýchkoli vážných důvodů ze zaměstnání, podrobeného pojištění, mohou podle ustanovení tohoto zákona podle své volby buď zůstatí dále pojištění u bratrské pokladny, nebo si zajistiti nabyté již čekatelství placením uznávacího poplatku, určeného stanovami, který však nesmí převyšovati 1 Kč měsíčně.

§ 2. — Pokračovati v pojištění nebo zachovati si čekatelství ve smyslu § 1 možno jen po dobu, dokud pojištěný nevstoupí do zaměstnání, podléhajícího pojištění zaopatřovacímu.

§ 3. — Kdo chce pokračovati v pojištění u bratrské pokladny, musí platiti plně příspěvky (zaměstnavatelské i členské) ve lhůtách splatnosti určených stanovami. Pojištěnec nemůže dále pokračovati v pojištění, nezaplatil-li příspěvků po tři měsíce. Pojištěnec pokračuje v pojištění pouze po dobu, za niž byly zaplacený plně příspěvky.